

ခင်ခင်ထူး

ဝတ်လဲတော်ရွှေပုဆိုး တန်းထိုးလိုကြမယ်

ဒုတိယအကြိမ်

အမှာ စာ

ကျွန်မ၏ "ဝတ်လဲတော် ရွှေပုဆိုး တန်းထိုးလို့ ကြိုမယ်"မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်မှာ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် တစ်နှစ် နီးပါး ဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ။ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းသို့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထဲမှာ ကျွန်မ စာမူလှမ်းပို့ဖြစ်သည်။ ။ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်ထံသို့ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထု ပထမတစ်ဖြတ်စာ စာမူသုံးပုဒ်နှင့်အတူ ပေးစာတစ်စောင်ကိုပါ ကျွန်မ ရေးပို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုပေးစာထဲတွင် ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်မရေးဖွဲ့ဖြစ်သည့် ခံစားမှုနှင့် ဝတ္ထုထဲတွင် ပါသည့် ဒေသနောက်ခံ ဇာတ်လမ်းပါ ဇာတ်ကောင်များ နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာ့ကို ကြိုတင် အသိပေးသည့် သဘောများ ပါခဲ့သည်။ ။

ယခု ကျွန်မရေးနေရသည့် ဤအမှာ စာတွင် လည်း ကျွန်မဆန္ဒအတိုင်းပြောရလျှင် ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့်ထံ ကျွန်မရေးပို့ခဲ့သည့် ပေးစာကိုပင် ထည့်ချင်ခဲ့ပါသည်။ ။

သည် ဝတ္ထုအခြေခံရာဒေသဖြစ်သည့် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ချင်းတွင်းမြစ်ကြားရှိ ကျွန်းဆယ့်နှစ်ရွာကို ကျွန်မငယ်စဉ်က ကျွန်မ၏ မွေးရပ်ရွာပမာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ကျွန်မမိခင်၏ အစ်မအကြီးဆုံး ကျွန်မကြီးတော်ရှိရာ ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်ကမ်းရွာတစ်ရွာဖြစ်သည့် မြေတော်ရွာ၏ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းရှိ ဖြူဖူးရွာကို နှစ်စဉ်တပေါင်း လရောက်တိုင်း ကျွန်မတို့ မိသားစုများ သွားလေ့ရှိကြပါသည်။ ။ သည်

တုန်းက အဘ (အမေ၏ အဖေ) သက်ရှိထင်ရှား ရှိပါသေးသည်။ အဘ ကိုယ်တိုင်က အယူအစွဲကြီးသော ရှေးမြန်မာကြီးပီပီ ဘာသာတရား ကို ငါးရှိုင်းသလောက် ဒေသရိုးရာယုံကြည်မှုအရ ကိုကြီးကျော်နတ်ကိုလည်း အစွဲထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဘ၏ ထိုစွဲလမ်းမှုကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုများ တပေါင်းလ ကိုကြီးကျော် နတ်ပွဲကို နှစ်စဉ် မပျက်မကွက် ရောက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဖြူဖူးရွာမှ ကိုကြီးကျော် နတ်နန်းရှိရာ ထန်းတောကူနီရွာကို ရွာလှည်းများ ဖြင့် တပျော်တပါး သွားကြရသည့် အရသာကို ထိုစဉ်က ကလေးပီပီ ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်နှစ်ခြိုက် သဘောကျနေခဲ့ပါသည်။ ။ မနက် မိုးမသောက်မီ ဝေလီဝေလင်း၊ မှုန်တိမှုန်မွှား လရောင်အောက်မှာ ဆောင်းကြွင်းလေကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှုရှိုက်ရင်း လှည်းတအိအိစီးရသည့် အရသာကို ကျွန်ုပ်တို့ ယနေ့အထိ မမေ့နိုင်ပါ။ လမ်းခရီးတစ်ယောက် စီကာ စဉ်ကာ ရှိနေသည့် မြေပဲခင်း၊ နှမ်းခင်း၊ ဆေးခင်း၊ နေကြာခင်းများကို ဖြတ်ရင်း အဝေးဆီက ထန်းတောညိုညိုကြီးတွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရသည့် အညာကျေးလက်ရှုခင်းများ သည် ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အရိုး အသားထဲထိ စိမ့်ပေါက်နေခဲ့ပါသည်။ ။ နတ်ဒိုးသံတွေ ကြိုင်ကြိုင် ဆူနေသည့် နေပူပူ ဖုန်ထူထူကြားက ကိုကြီးကျော် နတ်ပွဲတော်ကွင်းကြီးထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံး ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ရသည့် အပျော်ကလည်း ဘယ်အပျော်နှင့်မှ မတူပါ။ သည် ဒေသ၊ သည် ရနံ့၊ သည် အရောင်၊ သည် ယုံကြည်မှုများ နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ အဘိုးအဘွားများ သီဆိုပြောကြသည့် နတ်ချီ၊ နတ်ချော၊ နတ်ချင်းများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သွေးသားထဲမှာ စီးဝင်လှည့်ပတ် နေလေသလား ထင်မိပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးရှင် အဘနှင့် ကြီးတော်တို့ ဆုံးပါးသွားသည့်အခါမှာ တော့ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ဖြူဖူးရွာဆီကို အ

ရောက်အပေါက် ကျဲပါးခဲ့ရသည်။ သည့်အတွက် ကိုကြီးကျော် နတ်ပွဲနှင့် လည်း အလိုအလျောက် ဝေးကွာခဲ့ရပါတော့သည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် နီးပါး မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျွန်မ စွဲလမ်းခဲ့သော ကျွန်းဆယ့်နှစ်ရွာဆီ ကို ပြီးခဲ့သော နှစ်များ ဆီက ကျေးလက်ကို ချစ်ခင်တတ်သော ကျွန်မခင် ပွန်းနှင့်အတူ ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တပေါင်းလ ကိုကြီးကျော်နတ်ပွဲ ရက်ကို တမင်တကာ ရွေးပြီးမှ ကျွန်မ ဆွေမျိုး သားချင်း ဓားမဦးချနေ ထိုင်ရာ ဖြူဖူးရွာ၊ ကျောက်ဖူးရွာ၊ မီးလောင်ကျွန်းရွာ၊ ထန်းတောရွာ၊ ချင်းယားရွာ စသည့် ကျွန်းဆယ့်နှစ်ရွာအနှံ့ နွားလှည်းနေကုန်စီးကြရင်း ကျွန်မတို့ ခရီးလှည့်ခဲ့ကြသည်။ ကိုကြီးကျော်နတ်ပွဲ ကိုလည်း မရောက် မဖြစ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ သည် ခရီးက အပြန်မှာ တော့ ကျွန်မရင်ထဲ နှစ် ပေါင်းများစွာ ငုတ်လျှိုးနေခဲ့သော ကိုကြီးကျော်နတ်ပွဲသွား ရိုးရာဓလေ့ နှင့် ငယ်ဘဝဖြတ်သန်းမှုများက ကျွန်မကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပုံရပါသည်။ ဥ ပမာဆိုရလျှင် သဲကျင်းစိုစိုထဲတွင် ထန်းလက်ခြောက်မိုး၍ ပျိုးထားသော ပဲစေ့ကလေးတွေ ပဲညောက်ပေါက်သလို ရုန်းထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

"ဝတ်လဲတော်ရွှေပုဆိုး တန်းထိုးလို့ ကြိုမယ်" ဝတ္ထုရှည်က ကျွန်မ၏ ရင်နှင့်အမျှ တတ်စွမ်းသလောက် ရေးလိုက်သော ခံစားမှု ဝတ္ထုလို့ သာ ဆိုချင်ပါသည်။

ဆရာဦးမြင့်မောင်ထံ စာမူသုံးပုဒ်နှင့်အတူ ပေးပို့လိုက်သည့် ပေးစာ ထဲတွင် သည် အကြောင်း ကလေးတွေ ရေးပြရင်း ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုမှာ ခုနစ်လ၊ ရှစ်လစာလောက်တော့ ဖော်ပြရလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ရေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာက ဧပြီလထုတ်မှ စ၍ ဖော်ပြမည့်အကြောင်း ဆရာစိုးဘားဒို င်နှင့် သတင်းကောင်း ပါးလိုက်သည့်အခါမှာ တော့ ကျွန်မ ရေးလက်စ စာမူကို ပြီးဆုံးအောင်ရေးဖို့ တွန်းအားတွေဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ စိတ်ထဲရှိသမျှ တကယ်ရေးချလိုက်သည့် အခါမှာ တော့ ကျွန်မဝတ္ထုမှာ ကျွန်မကြိုတ

င်ခွင့်တောင်းထားသည့် ခုနစ်လ၊ ရှစ်လစာ မကတော့ပဲ ဆယ့်တစ်လစာဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။ ပထမသုံးပုဒ်အပြင် နောက်ထပ်စာမူ ရှစ်ပုဒ်နှင့်အတူ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်ထံ တောင်းပန်စာကလေးတစ်စောင် ရေးရပြန်ပါသည်။ ။ ဝတ္ထုစတင် ပါခဲ့သည့် ၂၀၀၄ခုနှစ်၊ ဧပြီလဆန်းထဲမှာ ပင် ကျွန်မ စာမူကို အပြီးရေးပို့ခဲ့သည်။ ။ ဆရာထံမှ နောက်ထပ်ပေးပို့ သည့် စာမူအပိုင်းများ ရကြောင်း၊ ဆယ့်တစ်လစာ ဖြစ်သွားသည့် အတွက်လည်း နားလည်ပါကြောင်း၊ စာမူပေးပို့သည့်အတွက်ပင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဆရာက အကြောင်းပြန်သည့်အခါ ကျွန်မ အထူးဝမ်းသာ ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ။

ဧပြီလ (၂၁) ရက်နေ့မှာ တော့ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့် ကွယ်လွန်ကြောင်း ဆရာညီပုလေးမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ ကြားသိရသောအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမှုနှင့်အတူ ဆရာ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာအတွက် ကျေးဇူးတင် စကားကလေးသော်မှ ကျွန်မ မပြောလိုက်ရလေခြင်းလို့ ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြချင် ပါသည်။ ။ ဆရာသည် ကျွန်မ၏ စာမူအားလုံးကို အဝေးမှ ပေးပို့သည့် စာမူအဖြစ် လက်ခံပြီးမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ဆရာနှင့် ကျွန်မ တွေ့ခွင့်၊ ကျေးဇူးစကားဆိုခွင့် မရခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း ကြေကွဲမိရပါသည်။ ။ ယခုလုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်သည့် အခါမှာ တော့ ဆရာကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့လျက် သည် အမှာ စာကို ရေးသားလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ကွယ်လွန်သူ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်နှင့်တကွ မဟေသီအယ်ဒီတာအဖွဲ့မိသားစုများ ၊ ကျွန်မ ချစ်လှစွာ သော စာဖတ်ပရိသတ်များ ၊ ကျွန်မ၏ ကျေးလက်နေ ဆွေးမျိုးသားချင်းများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုထဲတွင် အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြ

ခဲ့သည့် နတ်ချင်းများကို ကျွန်မအသံသွင်းယူရန် ဆိုပြ၊ ရွတ်ပြခဲ့ကြသော ကျွန်မ၏ ဦးကြီးဘကြီးများ အစ်ကိုများ နှင့်တကွ ရိုးရာနတ် ယုံကြည်မှု နှင့် ဓလေ့ထုံးစံများ စာအုပ်မှ နတ်သီချင်းများကို လိုအပ်လျှင် ယူသုံးရန် ခွင့်ပြုသည့် ဆရာ ဦးခင်မောင်သန်း(စိတ်ပညာ)တို့ ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

အရိုးခိုက်အောင် စွဲလန်းကြသည့် ကျေးလက် နတ်ယုံကြည်မှု ဓလေ့များ နှင့် ရောနှောကာ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုကို အညာဓလေ့၊ အညာဇွေပါအောင် ကျွန်မကြိုးစားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သည့်အတွက် ချစ်သော စာဖတ်ပရိသတ်များ နှစ်သက်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မမျှော်လင့်မိပါသည်။ ။

လေးစားလျက်
ခင်ခင်ထူး
၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ မေလ
မန္တလေး

ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအမှာ စာ

"ဝတ်လဲတော်ရွှေပုဆိုး တန်းထိုးလို့ ကြိုမယ်"လုံးချင်းနှင့်ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရခြင်းအပေါ် စာရေးသူတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဝမ်းသာမိရပါသည်။ ။ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆယ့်တစ်လ တိုင်တိုင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ရှိလာသည့်အခါ သည် စာအုပ်အ

ပေါ် ခံစားမှုစုံကို ကျွန်မ ကြားနာခဲ့ရပါသည် ။
ထောက်ပြဝေဖန်ကြသူများကိုရော၊ ချီးကျူးအားပေးကြသူများကိုပါ မေတ္တာအားဖြင့် ကျေးဇူးတင်မိရသည် လည်း အခါခါ ရှိရပါသည် ။

တချို့ကလည်း ကျေးလက်စရိုက်ဖွဲ့ မေတ္တာသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုကလေးကို မြတ်နိုးရပါသည် ဟု ဆိုကြသလိုပင် စာဖတ်ပရိသတ်တချို့ကလည်း ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ် မြန်ဆန်လွန်းသည့်အကြောင်း ထောက်ပြကြပါ၏။ အပြောကြဆုံးမှာ ဇာတ်ကောင်ကိုကျီးညှိ၏ အဖြစ်ကို တင်ပြရာတွင် စာရေးသူအနေဖြင့် ရက်စက်လွန်းသည့်သဘော ဆိုကြခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ သည် တုံ့ပြန်မှုများ အတွက် ကျွန်မမှာ အားဖြစ်ရသည် လည်း အမှန်ပင်။

သည် ဝတ္ထုထွက် လာပြီး အမှတ်တရဖြစ်ရတာတွေလည်း ရှိပါသည်

။

သည် ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး သည် ဒေသ၊ သည် ရိုးရာ၊ သည် အရိပ်အရောင်တွေကို ခံစားလိုသော မိတ်ဆွေအချို့ကို ကျွန်မတို့ မိသားစုက ပခန်းကို ကြီးကျော်နတ်ပွဲသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်ပို့ခဲ့ရပါသည် ။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပါ ကျေးရွာများကို ပို့ပေးချင်သော်လည်း အချိန်မပေးနိုင်ကြသည့်အတွက် မပို့ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရေစကြိုမြို့မှ တစ်ဆင့် ပခန်းသို့ ကားဖြင့်သွားကာ ပခန်းငယ်ရောက်မှ ချင်းတွင် မြစ်ကို ဖြတ်၍ နတ်ပွဲထဲအရောက် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်မဝတ္ထုဇာတ်အိမ်တည်ရာ ကျေးလက်လမ်း တစ်လျှောက်ကို အဝေးက လှမ်းမျှော်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ခဲ့ရပါသည် ။ ရွာလှည်းတွေ ဆိုက်ကြသော လှည်းဝိုင်းကိုတော့ အလွမ်းပြေ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ခဲ့ပါသည် ။ ကျေးလက် စရိုက်သဘာဝကို ဖော်ရာတွင် ကျေးတောနေ၊ကျေးတောကြီးရသူ ကျွန်မအဖို့ မပင်ပန်းလှသော်လည်း ဝတ္ထုအဖြစ် တင်ပြရာမှာ တော့ များစွာ အားထုတ် ရကြော

င်းကိုလည်း ဝန်ခံရပါမည်။ အစဉ်အဆက် ရိုးသားမှုဖြင့် ရိုးရာသဘာဝ အတိုင်း နေထိုင် လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသူများ ၏ စိတ်သဘောကိုပေါ်အောင် ဖော်နိုင်ရန် ကျွန်မ လွန်စွာ အားထုတ်ခဲ့ရခြင်းကို ဆိုလိုပါသည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာဖတ်ပရိသက် ၏ အားပေးမှုကို ရခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်မကျေနပ်မိပါ၏။

နောက်ထပ်အမှတ်တရရှိရခြင်းမှာ နိုင်ငံကျော် ဂီတပညာရှင် ဆရာ ရေနံသာ (ဦး)စိုးလှိုင်ကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုကို စွဲလမ်းမိရာမှ နတ်ပွဲကွင်းအထိ သွားရောက်ကာ ကျေးလက်ရိုးရာ နတ်ချင်းများ ရေးဖြစ်ခဲ့သည် ကို ဆရာကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ပြောပြ၊ ဆိုပြသဖြင့် ကျွန်မအတွက် ခွန်အားဖြစ် ခဲ့ရပါသည် ။ ဆရာက နတ်ချင်းတွေ ဆိုပြတော့ ကျွန်မမှာ ကြက်သီးများ ပင် ထလောက်အောင် ခံစားမိရပါ၏။

စာဖတ်ပရိသတ်များ ထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်နီနီ (ဆရာမနီနီ-ဥပဒေ)က လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးပို့ခဲ့သည့်အပြင် ဇာတ်ကောင်များ ၏ စိတ်နေသဘောထားများကို အသေးစိတ်ထောက်ပြ၊ ခင်းပြသည့် အတွက်လည်း ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည် ။ သည် ဒုတိယအကြိမ်အမှာစာမှာ တော့ ကျေးလက်စရိုက်ဖွဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုများ ဆက်လက်ရေးသားရန် ကျွန်မလုံ့လပြုနေပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည် ။ ဆက်လက် ဖတ်ရှု ဝေဖန် ထောက်ပြကြရန်လည်း မျှော်လင့်လျက်ရှိပါသည် ။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်ကပင် မျက်နှာဖုံး သရုပ်ဖော်ပုံကို ရေးဆွဲ အားဖြည့်ပေးခဲ့သော ဆရာဝသုန်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေပေးသည့် ဦးဝင်းချို (ဓူဝံစာပေ) တို့ အပါအဝင် ကျေးဇူးတင်ထိုက် သူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မေတ္တာပြုအပ်ပါသည် ။

လေးစားလျက်
ခင်ခင်ထူး

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၁)ရက်
မန္တလေး။
